

มาตรการทางกฎหมายในการกำกับดูแลกิจการประกันภัยต่อของบริษัทประกันวินาศภัยไทย
โดยผู้รับประกันภัยต่อต่างประเทศ

LEGAL MEASURES FOR SUPERVISION ON REINSURANCE BUSINESS OF THAI
NON-LIFE INSURANCE COMPANIES REINSURED BY FOREIGN REINSURERS

ภาณุกร เจริญลิขิตกวิน

Panugorn Jaroenlikitgawin

นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต สาขากฎหมายการค้าระหว่างประเทศ
คณะนิติศาสตร์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ : poowaanattrai@gmail.com

Graduate student of Master of Laws Program in International Trade Regulation, Faculty of Law,
Thammasat University. Email address : poowaanattrai@gmail.com

Received : August 8, 2018

Revised : December 22, 2018

Accepted : March 28, 2019

บทคัดย่อ

การประกันภัยต่อเป็นสัญญาประกันภัยประเภทหนึ่งที่ได้รับประกันภัยซึ่งได้รับประกันภัยจากผู้เอาประกันภัยของตนนั้นประสงค์จะโอนความเสี่ยงภัยจากการประกันภัยดังกล่าวออกไปให้แก่ ผู้รับประกันภัยต่อ เพื่อช่วยให้ผู้รับประกันภัยลดภาระในการจ่ายค่าสินไหมทดแทน ในกรณีของประเทศไทยนั้น บริษัทรับประกันวินาศภัยส่วนใหญ่เลือกทำสัญญาประกันภัยต่อกับผู้รับประกันภัยต่อในต่างประเทศเพื่อกระจายความเสี่ยงภัยที่ผู้รับประกันภัยในประเทศได้รับประกันภัยไว้จากผู้เอาประกันภัยในประเทศ แต่ หากผู้รับประกันภัยต่อปฏิเสธ หรือบ่ายเบี่ยงการชำระค่าสินไหมทดแทน ผู้รับประกันภัยและธุรกิจประกันภัยในประเทศจะไม่มีหลักประกัน

จากการศึกษาพบว่า เมื่อเปรียบเทียบกับมาตรการทางกฎหมายในต่างประเทศแล้วประเทศไทยยังไม่มีมาตรการกำกับดูแลกิจการประกันภัยต่อโดยผู้รับประกันภัยต่อต่างประเทศ ทำให้ผู้รับประกันภัยต่อต่างประเทศมีอิสระในการรับประกันภัยต่อในประเทศไทยและไม่ต้องดำเนินการวางหลักประกันหรืออยู่ภายใต้กฎระเบียบของรัฐ ทั้งนี้ มีเงื่อนไขสำคัญสองประการ ที่ส่งผลให้ประเทศไทยยังไม่สามารถกำกับดูแลกิจการประกันภัยต่อโดยผู้รับประกันภัยต่อต่างประเทศได้อย่างเต็มที่ กล่าวคือ ประการแรก ประเทศไทยยังมีเงื่อนไขทางด้านเศรษฐกิจที่ส่งผลให้ธุรกิจประกันภัยในประเทศยังเป็นธุรกิจประกันภัยขนาดเล็ก และประการที่สอง ประเทศไทยยังมีเงื่อนไขทางด้านอำนาจต่อรองของธุรกิจประกันภัยในประเทศที่ทำให้ผู้รับประกันภัยในประเทศยังคงต้องเอาประกันภัยต่อไว้กับผู้รับประกันภัยต่อต่างประเทศเป็นจำนวนมาก จึงมีข้อเสนอแนะให้ประเทศไทยนำมาตรการทางกฎหมายของแต่ละประเทศมาปรับใช้ให้เหมาะสมกับสภาพการณ์ของธุรกิจประกันภัยต่อในประเทศได้โดยแบ่งออกเป็นมาตรการระยะสั้นหรือระยะแรก ระยะกลาง และ ระยะยาว ตามความเหมาะสมและสภาพสังคมและตลาดประกันภัยของประเทศต่อไป

คำสำคัญ

ประกันภัยต่อ, ผู้รับประกันภัยต่อ, ผู้เอาประกันภัยต่อ

ABSTRACT

Reinsurance is the practice of insurers transferring portions of risk portfolios to other parties by some form of agreement to reduce the likelihood of paying a large obligation resulting from an insurance claim. In Thailand, non-life, or general, insurance, companies sign reinsurance contracts with foreign reinsurers to spread risk beyond domestic agreements with national insurers. If reinsurers reject or evade contractual indemnifying compensation, the insurer and domestic insurance market fail to ensure that there will be any satisfied collateral from the reinsurer.

This research is based on foreign legal measures for supervision on reinsurance business. According to the research, no legal measures for supervision on reinsurance business reinsured by foreign reinsurers are in place in Thailand. The absence of legal measures results in foreign reinsurers not being required by any rule or regulation of the state to place collaterals. Thailand could not supervise the reinsurance business of foreign reinsurers due to two factors. First, Thailand's insurance market is still small and, secondly, bargaining power of Thai government is low. Therefore, according to the research, it is suggested that Thailand's legal measure should adopt foreign legal measures from various countries for short-term, medium-term and long-term periods, taken into consideration appropriation, society and insurance market of the country.

Keywords

Reinsurance, Foreign reinsurer, Reinsured.

บทนำ

บทความนี้มีกรณีศึกษาจากปัญหาการผัดผ่อนชำระหนี้หรือการปฏิเสธการชำระหนี้ของบริษัทรับประกันภัยต่อต่างประเทศในช่วงอุทกภัยครั้งใหญ่ที่เกิดขึ้นในพื้นที่เขตภาคกลางของประเทศเมื่อช่วงปีพุทธศักราช 2554 ผู้เขียนซึ่งมีส่วนร่วมในการดำเนินคดีความระหว่างบริษัทประกันวินาศภัยไทยรายหนึ่งกับบริษัทรับประกันภัยต่อต่างประเทศอีกรายหนึ่ง พบว่าในทางปฏิบัติ การดำเนินคดีโดยใช้กระบวนการทางศาลในประเทศไทยนั้นใช้ระยะเวลาพอสมควร และในกรณีที่ผู้รับประกันภัยต่อต่างประเทศไม่มีภูมิลำเนาและทรัพย์สินอยู่ในประเทศไทยนั้น ย่อมเป็นการยากต่อบริษัทผู้รับประกันภัยในประเทศไทยจะบังคับให้ผู้รับประกันภัยต่อที่อยู่ในต่างประเทศนั้นชำระหนี้ตามสัญญา หรือตามคำพิพากษาได้ ผู้เขียนจึงมีคำถามเกี่ยวกับเรื่องดังกล่าวว่า นอกเหนือจากการฟ้องร้องดำเนินคดีกับผู้รับประกันภัยต่อต่างประเทศแล้ว ประเทศไทยโดยหน่วยงานที่มีอำนาจในการกำกับดูแลกิจการประกันภัยมีกฎเกณฑ์ในการกำกับดูแลกิจการของผู้รับประกันภัยต่อและสัญญาประกันภัยต่อที่ได้ทำกับผู้รับประกันภัยต่อที่ไม่ได้อยู่ในประเทศไทยอย่างไร และในต่างประเทศมีวิธีการหรือแนวทางมาตรการดังกล่าวที่เหมือนกัน หรือแตกต่างกับประเทศไทย และประเทศไทยจะนำมาตรการดังกล่าวมาใช้ประโยชน์ได้อย่างไร

ผู้เขียนศึกษาหลักกฎหมายและหลักการทั่วไปของการประกันภัยต่อ มาตรการในการกำกับดูแลกิจการประกันภัยต่อโดยเฉพาะกรณีผู้รับประกันภัยต่อต่างประเทศ โดยผู้เขียนเลือกประเทศสหรัฐอเมริกา สหภาพยุโรป และ สาธารณรัฐสิงคโปร์ เป็นกลุ่มประเทศตัวอย่างในการศึกษา และได้นำผลการศึกษาที่ได้มาเปรียบเทียบกับประเทศไทยเพื่อศึกษาความเหมือนและความแตกต่างของมาตรการในประเทศไทยและต่างประเทศ เพื่อเป็นแนวทางหรือข้อเสนอแนะเบื้องต้นแก่ผู้ที่เกี่ยวข้องหรือสนใจในการนำมาตรการของต่างประเทศมาปรับใช้ให้เหมาะสมกับบริบทของประเทศไทยต่อไป

1. หลักการทั่วไปเกี่ยวกับการประกันภัยต่อ

การประกันภัยต่อเป็นสัญญาประกันภัยประเภทหนึ่งที่บริษัทประกันภัยรายหนึ่งโอนส่วนหนึ่งของการเสี่ยงภัยหนึ่ง ๆ ภายใต้อสัญญาประกันชีวิตหรือสัญญาประกันวินาศภัยที่ตนเองได้รับประกันภัยไว้จากผู้เอาประกันภัยของตนไปให้กับบริษัทรับประกันภัยรายอื่น ๆ โดยบริษัทที่โอนการเสี่ยงภัยให้บริษัทอื่น เรียกว่า บริษัทผู้เอาประกันภัยต่อ (Ceding Company) และบริษัทที่ยอมรับการเสี่ยงภัยไว้ เรียกว่า บริษัทผู้รับประกันภัยต่อ (Reinsurer)¹ ทั้งนี้ สัญญาประกันภัยต่อมีลักษณะเป็นสัญญาต่างตอบแทนที่ผู้เอาประกันภัยต่อมีหน้าที่ในการชำระเบี้ยประกันภัยตามสัญญาให้แก่ผู้รับประกันภัยต่อ โดยที่ผู้รับประกันภัยต่อย่อมมีหน้าที่ชดเชยค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้เอาประกันภัยต่อเมื่อเกิดความสูญเสียหรือเสียหายเกิดขึ้นแก่วัตถุที่เอาประกันภัยด้วยเช่นกัน²

2. วัตถุประสงค์ของการควบคุมและดูแลกิจการประกันภัยต่อโดยผู้รับประกันภัยต่อต่างประเทศ

2.1 เพื่อคุ้มครองประโยชน์สาธารณะ

องค์ประกอบสำคัญประการหนึ่งที่มีความจำเป็นต่อการดำเนินกิจกรรมทางปกครอง คือ หลักการคุ้มครองประโยชน์สาธารณะซึ่งกำหนดให้ประโยชน์สาธารณะนั้นจะต้องเป็นเป้าหมายในการกระทำต่าง ๆ ของฝ่ายปกครอง ทั้งนี้ ในกิจการประกันภัยนั้นมีคำพิพากษาของศาลสูงสุดของประเทศสหรัฐอเมริกาในคดี German Alliance Ins. Co. v. Lewis, 233 U.S. 389 ปี ค.ศ. 1914 โดยได้วินิจฉัยว่ากิจการประกันภัยนั้นย่อมกระทบต่อผลประโยชน์ส่วนรวมและด้วยเหตุดังกล่าวการออกกฎระเบียบเพื่อกำกับดูแลกิจการประกันภัยจึงมีความจำเป็น³

¹ บุชรา อึ้งภากรณ์, “การประกันภัยต่อ,” เอกสารเย็บเล่มของกองประกันวินาศภัย, น.1, อ้างถึงใน นวลพรรณ ลำข้า, “ปัญหาของสัญญาประกันภัยต่อในประเทศไทย,” สืบค้นเมื่อวันที่ 6 มิถุนายน 2561, จาก http://elib.coj.go.th/manage/court/data/MC2557_18_90.pdf

² กำชัย จงจักรพันธ์, กฎหมายการค้าระหว่างประเทศ, พิมพ์ครั้งที่ 7 แก้ไขเพิ่มเติม, (กรุงเทพมหานคร : สำนักอบรมศึกษากฎหมายแห่งเนติบัณฑิตยสภา, 2559), น.435-443.

³ Justia, “German Alliance Ins. Co. v. Lewis 233 U.S. 389 (1914),” Retrieved on July 23, 2017, from <https://supreme.justia.com/cases/federal/us/233/389/>.

2.2 เพื่อคุ้มครองบริษัทประกันภัยและตลาดประกันภัยในประเทศ

วัตถุประสงค์ของการประกันภัยต่ออีกประการหนึ่งคือเพื่อกระจายความเสี่ยงในประเทศทำให้การประกันภัยต่อมีความจำเป็นมากขึ้นโดยถือกำเนิดจากความจำเป็นทางการเงินเพื่อความเสี่ยงภัยที่มีขนาดใหญ่จึงทำให้การกำกับดูแลกิจการประกันภัยต่อนั้นไม่เข้มงวดหรือเคร่งครัดเท่ากับการกำกับดูแลกิจการประกันภัยตรงในประเทศต่าง ๆ ด้วยเหตุดังกล่าวในประเทศที่กำลังมีการพัฒนา การกำกับดูแลกิจการประกันภัยต่อจึงถูกใช้เป็นเครื่องมือในการสร้างตลาดประกันภัยต่อในประเทศเพื่อปกป้องผู้รับประกันภัยในประเทศจากการแข่งขันจากต่างประเทศและเพื่อป้องกันการเสียเปรียบทางการค้าด้านประกันภัยต่อกับต่างประเทศและเพื่อลดการรับประกันภัยต่อจากผู้รับประกันภัยต่อที่อยู่นอกประเทศเช่นกัน⁴

2.3 เพื่อรักษาสภาพคล่องทางการเงินและความมั่นคงของบริษัทประกันภัย

จากบทเรียนทางประวัติศาสตร์ในช่วง ค.ศ. 1980 แสดงให้เห็นว่าการล้มละลายที่สำคัญในหลาย ๆ ครั้งของบริษัทประกันภัยนั้นมีผลมาจากการที่ผู้รับประกันภัยในฐานะผู้เอาประกันภัยไม่สามารถเรียกเก็บค่าสินไหมทดแทนจากสัญญาประกันภัยต่อได้ กฎระเบียบในการควบคุมและดูแลกิจการประกันภัยต่อจึงถูกออกแบบเพื่อกำกับดูแลสถานะความมั่นคงของผู้รับประกันภัยภายในประเทศและการจัดสรรเอาประกันภัยต่อของบริษัทรับประกันภัยเหล่านั้น⁵

3. การควบคุมการประกันภัยต่อในต่างประเทศ

3.1 มาตรการทางกฎหมายในประเทศสหรัฐอเมริกา

กฎหมายแม่แบบเครดิตสำหรับการประกันภัยต่อ หรือ Credit For Reinsurance เข้ามามีบทบาทสำคัญต่อตลาดประกันภัยในประเทศสหรัฐอเมริกา กล่าวคือ เครดิตสำหรับการประกันภัยต่อเป็นการข้อมูลทางบัญชีของบริษัทผู้รับประกันภัยซึ่งเป็นข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับยอดเงินที่ผู้รับประกันภัยต่อเป็นหนี้สำหรับความเสียหายที่คุ้มครองอยู่นั้นเป็นทรัพย์สินของบริษัทประกันภัย ซึ่งกฎหมายจะอนุญาตให้บริษัทรับประกันภัยบันทึกข้อมูลเกี่ยวกับการประกันภัยต่อโดยให้ถือว่าเป็นข้อมูลในส่วนทรัพย์สินของบริษัทรับประกันภัยหรือในส่วนที่เป็นการลดยอดหนี้ในทางบัญชีได้ภายใต้เงื่อนไขที่บริษัทผู้รับประกันภัยต่อนั้นจะต้องมีคุณสมบัติตามที่กฎหมายกำหนด⁶

3.2 มาตรการทางกฎหมายในสหภาพยุโรป

คณะกรรมการการสหภาพยุโรป ออกกฎระเบียบทั่วไปเพื่อกำกับดูแลกิจการของบริษัทประกันภัยที่เกิดขึ้นในสหภาพยุโรปทั้งหมดเพื่อที่จะสร้างความมั่นใจว่าบริษัทประกันภัยจะมีสถานะที่มั่นคงอยู่ได้และเพื่อเป็นการปกป้องผู้ถือกรรมธรรม์ประกันภัย โดยกฎระเบียบนี้เป็นกฎระเบียบที่ประสานกรอบงานเสริมสร้างความมั่นคงของบริษัทประกันภัยโดยมีเนื้อหาครอบคลุมกิจการประกันภัยชีวิต กิจการประกันภัยทั่วไป และกิจการประกันภัยต่อ โดยมีผลบังคับใช้ทั่วสหภาพยุโรปอย่างสมบูรณ์เมื่อวันที่ 1 มกราคม ค.ศ. 2016 ที่ผ่านมา⁷

สำหรับผู้ประกอบกิจการประกันภัยหรือประกันภัยต่อที่ไม่มีภูมิลำเนาและไม่มีใบอนุญาตให้ประกอบกิจการประกันภัยหรือประกันภัยต่อในสหภาพยุโรปนั้น เนื่องจากสหภาพยุโรปมีแนวความคิดในการบัญญัติกฎหมายเกี่ยวกับประเด็นดังกล่าวโดยพิจารณาว่าธุรกิจการประกันภัยนั้นเป็นธุรกิจสากลที่เชื่อมโยงกันเกือบทั้งโลก แต่ละประเทศ แต่ละรัฐนั้นย่อมมีกฎระเบียบบังคับใช้ของตนเองแทบทั้งสิ้น ดังนั้น เพื่อเป็นการหลีกเลี่ยงการซ้ำซ้อนกันของกฎหมาย

⁴ Hsin-Chun Wang, Fundamental of Reinsurance regulation from a comparative perspective, p. 12, 2002

⁵ *Ibid*, 2002, p.8.

⁶ Investopedia, "DEFINITION of 'Reinsurance Credit'," Retrieved on February 4, 2017, from http://www.investopedia.com/terms/rein_surance-credit.asp

⁷ European Commission, "Risk management and supervision of insurance companies (Solvency 2)," Retrieved on February 20, 2017, from https://ec.europa.eu/info/business-economy-euro/banking-and-finance/insurance-and-pensions/risk-management-and-supervision-insurance-companies-solvency2_en

และกฎระเบียบ คณะกรรมการสหภาพยุโรปจึงมีแนวความคิดที่จะพิจารณากฎระเบียบโดยคำแนะนำของหน่วยงาน EIOPA ในการพิจารณาสถานะหนี้สินล้มพันตัวหรือเสถียรภาพทางการเงินของบริษัทประกันภัยและประกันภัยต่อของประเทศที่สาม เพื่อนำไปสู่การตกลงร่วมกันระหว่างสหภาพยุโรป ผู้ประกันภัยหรือประกันภัยต่อในสหภาพยุโรปและผู้ประกันภัยหรือประกันภัยต่อในประเทศที่สามอีกด้วย⁸

3.3 มาตรการทางกฎหมายในสาธารณรัฐสิงคโปร์

กฎระเบียบกฎหมายประกันภัย Insurance Act (Cap 142) ของประเทศสิงคโปร์วางหลักการกำกับดูแลกิจการประกันภัยในประเทศรวมถึงการกำกับดูแลกิจการประกันภัยต่อไว้ในส่วนที่ 2⁹ โดยกำหนดห้ามบุคคลใด ๆ ประกอบกิจการประกันภัยในสาธารณรัฐสิงคโปร์ เว้นแต่จะได้มีการจดทะเบียนกับธนาคารกลางสิงคโปร์เท่านั้น¹⁰ ทั้งนี้หากมีบุคคลหรือนิติบุคคลใดฝ่าฝืนย่อมมีความผิด ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษปรับหรือจำคุก¹¹

อย่างไรก็ตาม ในกรณีของผู้ประกอบกิจการรับประกันภัยที่อยู่นอกประเทศสิงคโปร์ กฎหมายประกันภัยของสิงคโปร์กำหนดแนวทางในการกำกับดูแลการประกอบกิจการประกันภัยต่อทางอ้อมโดยกำหนดให้ผู้ประกอบกิจการประกันภัยต่อที่อยู่นอกประเทศสิงคโปร์ดำเนินการขออนุญาตประกอบกิจการเป็นผู้รับประกันภัยต่อ (Authorization of reinsurers)¹²

4. มาตรการทางกฎหมายกำกับดูแลการประกันภัยต่อในประเทศไทย

คณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัยมีประกาศคณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย เรื่อง หลักเกณฑ์ วิธีการ และ เงื่อนไขในการประกันภัยต่อของบริษัทประกันวินาศภัย พ.ศ. 2555 เพื่อเป็นแนวทางและเงื่อนไขกับบริษัทรับประกันภัยดำเนินการรับประกันภัยต่อ¹³ โดยประกาศฯ กำหนดให้บริษัทสามารถเอาประกันภัยต่อกับผู้รับประกันภัยต่อในต่างประเทศจะต้องดำเนินการเอาประกันภัยต่อกับบริษัทที่มีคุณสมบัติตามที่ประกาศกำหนดไว้ซึ่งเป็นบริษัทที่มีความมั่นคงทางการเงิน โดยเป็นมาตรฐานที่กำหนดไว้โดย คปภ. ซึ่งอ้างอิงถึงบริษัทจัดอันดับความน่าเชื่อถือทางการเงินซึ่งมีทั้งหมด 4 บริษัท คือ 1) Standard & Poor's, 2) Moody's, 3) AM Best, and 4) Fitch ภายใต้หลักเกณฑ์ที่กำหนด¹⁴

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบกับมาตรการทางกฎหมายของต่างประเทศแล้ว ประเทศไทยยังนำมาตรการกฎหมายมาบังคับใช้เพียงบางส่วนและบางหลักการเท่านั้น กล่าวคือ ประเทศไทยอาจสามารถนำมาตรการทางกฎหมายของแต่ละประเทศมาปรับใช้ให้เหมาะสมกับสภาพการณ์ของธุรกิจประกันภัยต่อในประเทศได้โดยแบ่งออกเป็นระยะ ดังนี้

ระยะแรกหรือระยะสั้นที่ประเทศไทยยังไม่สามารถนำมาตรการในการกำกับดูแลกิจการประกันภัยต่อของต่างประเทศทั้งหมดมาปรับใช้ภายในประเทศได้ในทันที เนื่องจากบริษัทประกันวินาศภัยในประเทศยังต้องพึ่งพาผู้รับประกันภัยต่อต่างประเทศอยู่ ประเทศไทยจึงควรสนับสนุนธุรกิจประกันภัยต่อในประเทศให้เข้มแข็งมากขึ้นด้วย

⁸ EIOPA, "Equivalence," Retrieved on February 8, 2017, from <https://eiopa.europa.eu/external-relations/equivalence>

⁹ Article 2, Insurance Act Chapter 142

¹⁰ กฎหมายฉบับดังกล่าวกำหนดให้ธนาคารกลางสิงคโปร์เป็นหน่วยงานกำกับดูแลกิจการประกันภัยตามกฎหมายประกันภัย Insurance Act Chapter 142

¹¹ Article 3, Insurance Act Chapter 142

¹² Article 34, Insurance Act Chapter 142

¹³ ประกาศคณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย เรื่อง หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการประกันภัยต่อของบริษัทประกันวินาศภัย 2555 ข้อ 4

¹⁴ ประกาศคณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย เรื่อง หลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขในการประกันภัยต่อของบริษัทประกันวินาศภัย 2555 ข้อ 8

วิธีการสนับสนุนและการให้สิทธิประโยชน์ทางด้านภาษี เพื่อสนับสนุนให้บริษัทรับประกันภัยในไทยมีความสามารถหรือมีอำนาจในการรับประกันภัยต่อในประเทศให้เพิ่มมากขึ้น ทั้งนี้ หากยังมีกรณีที่ผู้รับประกันภัยในประเทศเอาประกันภัยต่อไว้กับบริษัทต่างประเทศและยังเกิดปัญหาการไม่ชำระหนี้ตามสัญญาประกันภัยต่อเกิดขึ้นอีก หน่วยงานในประเทศที่มีหน้าที่กำกับดูแลกิจการประกันภัยย่อมต้องพิจารณาถึงมาตรการในการป้องกันและเยียวยาผู้รับประกันภัยในประเทศ เพื่อเป็นมาตรการในการเยียวยาหรือทางเลือกในการเอาประกันภัยต่อของบริษัทประกันวินาศภัยในประเทศ

ระยะกลาง เมื่อมีการส่งเสริมและพัฒนาธุรกิจประกันภัยต่อในประเทศให้มีความเข้มแข็งขึ้นโดยมีมาตรการในการป้องกันและเยียวยาผู้รับประกันภัยในประเทศแล้ว ธุรกิจประกันภัยต่อในประเทศย่อมขยายตัว และทำให้ธุรกิจประกันภัยต่อในประเทศนั้นมีอำนาจต่อรองกับธุรกิจประกันภัยต่อต่างประเทศมากขึ้นตามลำดับ ประเทศไทยอาจมีการพิจารณานำมาตรการทางกฎหมายในการกำกับดูแลกิจการประกันภัยต่อโดยผู้รับประกันภัยต่อต่างประเทศของประเทศต่าง ๆ เช่น กรณีการกำหนดให้ผู้รับประกันภัยต่อต่างประเทศจะต้องขอใบอนุญาตประกอบกิจการในประเทศ หรือ การกำหนดให้ผู้รับประกันภัยต่อต่างประเทศจะต้องนำหลักประกันมาวางไว้เพื่อประกอบการรับประกันภัยต่อในประเทศ รวมถึงอาจมีการกำหนดบทลงโทษแก่ผู้รับประกันภัยต่อที่ฝ่าฝืนข้อกำหนดดังกล่าว ซึ่งมาตรการต่างๆ ของแต่ละประเทศนั้น จะต้องถูกนำมาปรับใช้ในประเทศตามความเหมาะสมต่อไป

ระยะยาว หากการประกันภัยต่อมีความก้าวหน้าและธุรกิจประกันภัยต่อของประเทศไทยขยายตัวมากขึ้นจนสามารถต่อรองหรือเจรจากับต่างประเทศได้ ประเทศไทยควรมีการศึกษาแนวทางข้อตกลงทวิภาคีระหว่างสหรัฐอเมริกาและสหภาพยุโรป เกี่ยวกับการกำกับดูแลธุรกิจประกันภัยต่อระหว่างกัน หรือ กฎหมาย Insolvency II ของสหภาพยุโรป ซึ่งเป็นมาตรการทางกฎหมายในการกำกับดูแลกิจการประกันภัยต่อในรัฐสมาชิกเพื่อมาตรการทางกฎหมายที่มีมาตรฐานเดียวกัน โดยอาจนำแนวทางจากมาตรการทางกฎหมายดังกล่าวมาปรับใช้ให้เข้ากับบริบทของประเทศไทยที่อาจต้องเจรจากับต่างประเทศในระดับทวิภาคีเกี่ยวกับการกำกับดูแลกิจการประกันภัยต่อ หรือในระดับการเป็นสมาชิกของอาเซียน เพื่อนำแนวทางของกฎหมายดังกล่าวมาปรับใช้ในกลุ่มประเทศสมาชิกอาเซียน ซึ่งอาจแตกต่างกัน เพื่อเป็นตัวอย่างและประโยชน์ในอนาคตอีกประการหนึ่งด้วย

บรรณานุกรม

หนังสือ

กำชัย จงจักรพันธ์. กฎหมายการค้าระหว่างประเทศ พิมพ์ครั้งที่ 7 กรุงเทพมหานคร : สำนักอบรมศึกษากฎหมาย แห่งเนติบัณฑิตยสภา, 2559.

วิทยานิพนธ์

ต้นอ้อ ห้อยยี่ภู่. “การทำประกันภัยต่อ (Reinsurance) ของบริษัทประกันภัยในไทย : ภาพรวม พฤติกรรม และ ผลการดำเนินงาน.” วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต คณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2548

สื่ออิเล็กทรอนิกส์

บุษรา อึ้งภากรณ์. “การประกันภัยต่อ.” อ้างถึงใน นวพลพรณ ลำซ้ำ. “ปัญหาของสัญญาประกันภัยต่อในประเทศไทย.” 6 มิถุนายน 2561, http://elib.coj.go.th /managecourt /data/MC2557_18_90.pdf.

BOOK

Wallace Hsin-Chun Wang. Reinsurance Regulation A Contemporary and Comparative Study. Netherland : Kluwer Law International, 2003.

ELECTRONIC MEDIA

EIOPA. “About EIOPA.” <https://eiopa.europa.eu/about-eiopa>, February 21, 2017.

European Commission. “Risk management and supervision of insurance companies (Solvency 2).” https://ec.europa.eu/info/business-economy-euro/banking-and-finance/insurance-and-pensions/risk-management-and-supervision-insurance-companies-solvency-2_en, February 20, 2017.

Investopedia. “DEFINITION of 'Reinsurance Credit'.” <http://www.investopedia.com/terms/reinsurance-credit.asp>. February 4, 2017.

Justia. “German Alliance Ins. Co. v. Lewis 233 U.S. 389 (1914).” <https://supreme.justia.com/cases/federal/us/233/389/>, July 23, 2017.